

Անցած է Օրն հըրաշֆներուն: Ու մարմինով աղփատներն
Երկար պիտի ըսպասեն օրհնաբեր այդ փըրկիչին,
Անդամալոյծն ալ՝ հըպումին անոր բուժիչ ձեռքներուն:

Գանակոծուած խեղճուկ սէրեր, խեղճ աղփատներ!
Ու կործանուած շէն փաղաֆներ!
Ու թռչուններն այնտեղ այնքան բարձրադադակ
Չեն նիչ հաներ, չեն նըռուողեր:

ԹՐԳՄՆ. ՇԷՆ-ՄԱՀ

ՀԱՅԿ ԽԱՉԱՏՈՒՐԵԱՆ

ԱՄԲՈՂԶԸ ԲԵԶ

Ինչ դառն ամօք եւ ցաւագիմ՝
Մտածել թէ՛ կար ժամանակ
Երբ թոյլ տըլի որ Փըրկչին գութմ
Զուր պաղատի, դէմն իմ գոռոզ
Պատասխանիմ՝ Իր երեսին.
«Ամբողջմ՝ անձիս, ոչի՛նչ՝ Բեզի:»

Ա՛ն զիս գըտաւ. ես զԱյն տեսայ
Անէծք ծառիմ վրայ՝ արիւնով.
Աղօթք շուրթիմ. «Հայ՛ր, թող դոցա:»
Ու կամակոր սիրտըս՝ զիջաւ
Նուաղում ձայնով ըսել Ամոր.
«Մա՛ս մը անձիս, մա՛ս մը Բեզի:»

Բայց օրէ օր գութմ Իր ֆնֆուշ
Բուժիչ, օգնող, լի եւ ազատ,
Քաղցր եւ ուժեղ, եւ համբերող,
Խոնարհեցուց զիս դէպ՝ Իրեմ,
Ու մըմումջով փսփըսացի.
«Բի՛չը՝ անձիս, շա՛տը՝ Բեզի:»

Քամ բարձրագոյն երկինքէն բարձր,
Խորագոյն փամ ծովը խորունկ,
Սէրըդ, ո՛վ Տէր, զիս մերգրաւեց.
Շնորհէ ինձ արդ՝ իմ հոգիիս
Պաղատագիմ խնդրամքն սրտփրաց.
«Ոչի՛նչ՝ անձիս, ամբողջը՝ Բե՛զ:»

Թրգմ. ՇԷՆ-Մահ ԱՆԱՆՈՒՆ